

လုံ : ချစ် : ဝတ္ထု : သစ်

မြသန္တာ

အမြဲတမ်းကြင်ယာတော်

ပန် : ချိ : သိန် : ဝတ္ထု

အသက်သုံးဆယ်ဟူသော မွေးနေ့ကို ဖျောက်ဖျက်လိုက်ပြီး ဖိတ်စာ
ကို စာစီခိုင်းလိုက်သည်။ ။

ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေသည် ကို နွဲ့လေးမူက လိုက်ရေး
နေ၏။

"သက်ထက်စံရဲ့ မွေးနေ့မှာ အပျော်လေးလဲဖြစ်... ဒါနလေးလဲမြှောက်ရအောင် လက်ဆောင် မပါဘဲ လူချည်းပဲလား... အင်း ဒါလဲထောက်နေသေးတယ်... ဘယ်လိုလဲ ... ဘယ်လိုရေးရမှာ လဲ... မွေးနေ့လက်ဆောင်မလိုဘူးလေ... ဒီက ကံစမ်းမဲပေးမယ်ဆိုတာကို ရေးချင်တယ်... အဲဒါကို အဓိက ထားချင်တာ"

ပြောရင်းက သူမ မျက်လုံးများ သည် သူ့ထံသို့ ရွေ့သွားသည် ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသော ဟန်အမူအရာနှင့် ဖတ်နေသည်။ ။

သက်ထက်စံ စိတ်တိုသွားပြီး မျက်စောင်းလေးဝဲကာ...

"ရှင်းလွန်း"

နွဲ့လေးမူ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်နှင့် အုပ်ကာ 'ခွီ' ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

အလွန်အလိုက်သိသော နွဲ့လေးမူက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆက်တီစားပွဲမှာ စာရွက်ကို တင်ကာ လိုက်ရေးနေရာမှ ကပျာကယာထ၍ ...

"ကဲ... မမထက်... နွဲ့လေးမီးဖိုထဲမှာ ဟင်းအိုးနဲ့ လေ... မမ ဘာသာ

စဉ်းစားထားပြီးမှ ရေး ပေးမယ်နော်"

နွဲ့လေးမူသည် သက်ထက်စံအနားမှာ သုံးလေးနှစ်နေလာသော ဝမ်းကွဲညီအစ်မမို့ သက်ထက်စံ ၏ အတွင်းသဘောကို နားလည်သောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။

သက်ထက်စံ၏ မျက်လုံးတို့ ရှင်းလွန်းထိရောက်သွားကတည်းက နွဲ့လေးမူ နားလည်လိုက် ၏။

"မချော... အရေးဆိုရင် လုပ်ပြီ... မြန်မြန်လုပ်... မြန်မြန်လာ"

"ဟုတ်"

ပြောရင်း... သူမ မျက်လုံးများက ရှင်းလွန်း၏ ဂရုမထားဟန်ကို အသည်းယားနေပြီ... နွဲ့လေးမူ နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည် နှင့် သူမပွေ့ထားသော အသည်းပုံဆိုဖာနောက်မှီနှင့် ရှင်းလွန်း ထံ လှမ်းပစ်လိုက်၏။

"အ"

ရှင်းလွန်းက သူ ဖတ်နေသော ဂျာနယ်ပြုတ်ကျသွား၍ အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ကြားဘူးလား"

နွဲ့နွဲ့လေးနှင့် စိတ်တိုသံလိုလိုပြောပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သောကြောင့် ရှင်းလွန်းက ဟန် ဆောင်ကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ။

"ဘာကို ကြားရမှာ လဲ"

"ခေါ်နေတာကိုလေ"

"မကြားပါဘူး"

"သိပါတယ်နော်... ဒို့ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာ မင်းက ဒီလိုပဲ ဂရုစိုက်တတ်ဘူး"

ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်စေချင်ကြသော မနုဿလူသားမတို့ ၏ အမူအကျင့်ကို ရှင်းလွန်းက နား လည်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

"ဘာအရေးကြီးလို့ လဲ"

"ဒို့မွေးနေ့ ဖိတ်စာအတွက် စာစီရခက်နေတာကို မင်း မကြားဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဟင်း"

ရှင်းလွန်းကို မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ဖက်လှည့်ကာ မျက်ရည်များ ဝဲသွားသည် အထိ စိတ်ထိခိုက် သွား၏။

သူမ စိတ်ထဲတွင် ရှင်းလွန်းက သူမအား ဂရုစိုက်သည် ။ စိတ်ဝင်စားသည် ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့ သည် မှာ မှားသွားပြီဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။

မနေ့ညက ရှင်းလွန်း မပြန်ခင်ကပင် သူ၏ စိတ်ကူးလေးကို ပြောပြလိုက်သေးသည် ။

"ဒို့ အသက်သုံးဆယ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့လုပ်ချင်တယ်... အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီး ကိုးနာရီကစပြီး အကျွေးအမွေးစမယ်... အလှမပျက်ဘဲ တာဝန်ကင်းပြီး ဗိုက်ဝရအောင် ကြာဇံကြော်ရယ်... ခေါက်ဆွဲ ကြော်ရယ်ကျွေးမယ်... စတော်ဘယ်ရီ ရေခဲမုန့်ကျွေးမယ်... ပြီးတော့ ကံစမ်းမဲဖောက်မ

ယ်... ငါးဆယ်တန် ဘောလ်ပင်ကနေ တစ်ထောင်တန်အစတို့ ပုဆိုးက အစ ဖိတ်စာတစ်စောင်မှာ ကံစမ်းမဲ တစ်ခု ဖိတ်စာထောင့်စွန်းမှာ ကံစမ်းမဲနှိုက်ရမဲ့ ကုတ်နံပါတ်လေးတွေ ရိုက်ပေးထားလိုက်မယ်လေ... အဲဒီထောင့်လေးတွေ ဖြတ်ယူလာရုံပဲပေါ့... ဖိတ်စာကတ်ကို အဖိုးကြီးမလုပ်ဘူး စာလေးတစ်ပိုဒ်ပဲ ရေးဖိတ်မယ်"

ဟူ၍ သူမ စိတ်ကူးကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ်က ရှင်းလွန်းသည် ဘာမျှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ရုံသာညိတ်ပြီး သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွား၏။

ခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း မနက်ဆယ်နာရီမှာ သူ့ကင်မရာလေးကိုင်ကာ သူမထံ ရောက်လာ သည် ။

သူမမွေးနေ့နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမပြောပေ။ သူမက နွဲ့လေးမှုကို ခေါ်ကာ ဖိတ်စာအတွက် စာ ရေးခိုင်းနေသည် ကိုပင် ဘာမျှမပြောဘဲ ဂျာနယ်ဖတ်နေ၏။

သိပ်နေစိမ့်တာပဲ။

"ဘာတွေခေါင်းစားနေရတာလဲ"

ရှင်းလွန်းက ပီတီတီမျက်နှာနှင့် သူမအနားကို ရောက်လာကာ အိတ်ကပ်ထဲမှ စာတစ်စောင် ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

"ထမင်းဆာလိုက်တာလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့
ထမင်းပွဲရှေ့ရောက်လာပါပြီ... စေတစ်လုံးပိုင်ရှင် မမရယ်"

ပြောပြီး ကစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။

သက်ထက်စံ ရင်ထဲထိတ်သွား၏။

သွားရမှာ ပဲလေ... ရှင်းလွန်းဟာ သူမ သင်တန်းရဲ့ ပင်တိုင်ဓာတ်ပုံ ဆရာလေးပဲ... ဒီတစ်ပတ် အတွင်းမှာ သူမ သင်တန်းအကြောင်း ဂျာနယ်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းထဲပါဖို့ လှပသော ဖက်ရှင်မလေးများ ၏ ဓာတ်ပုံကို ဒီဇိုင်း လှလှနှင့် ပုံဖော်ရန်အတွက် ရှင်းလွန်းကို ဝင်စေ... ထွက်စေ ခွင့်ပြုထားပြီးသား ဖြစ် ပါလျက် ဘာလို့ များ ရင်ထိတ်နေရပါလိမ့်။

သက်ပြင်းမောလေးချပြီး ရှင်းလွန်း ချပေးသွားသော စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် ၏။

"သက်ထက်စံရဲ့ မွေးနေ့မှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ လက်ဆောင်မပါဘဲ လူချည်းသာလာခဲ့ပါ။ ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်ကြရအောင်... ကံစမ်းမဲလည်း နှိုက်ကြရအောင်... ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကို ဖိတ်ကြားလိုက်ရပါတယ်"

သက်ထက်စံ ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး ရှင်းလွန်း ပေးထားသော စာရွက်လေးကို ရင်မှာ အပ်ကာ မျက်လုံးလေးမှ ဝတ်၍ ဆိုဖာနောက်ကျောကို မှီချလိုက်သည် ။

"ဒို့စိတ်ကို အသိတတ်ဆုံးဟာ မင်းလေးပဲ ရှင်းလွန်းရယ်"

"သမီးနော်... ဒီကောင်လေးကို သိပ် အရေးပေးတာပဲ... အရင်တုန်းကတော့ မာမီစပ်ပေးရင် အပျိုကြီးလုပ်မလေး ဘာလေးနဲ့ ဒါပဲနော်... ဒီကောင်လေးနဲ့ တော့ မာမီ သဘောမတူနိုင်ဘူး"

မွေးနေ့ပွဲပြီးသော လေးနာရီအချိန်တွင် အဝတ်များကို လဲလှယ်ရန် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းအတက် မှာ မိခင်က လှေကားဝမှာ ဆီးကြိုကာပြောလိုက်၏။

အမှန်တကယ်ပင် သူမက ရှင်းလွန်းကို သိပ်ဦးစားပေးလွန်းနေပြီ...

ရှင်းလွန်းရေးပေးသော ဖိတ်စာ

ရှင်းလွန်းဒီဇိုင်းဆွဲပေးသော ဖိတ်စာနှင့်

မနက်အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ကတည်းက ရှင်းလွန်းက အိမ်ရောက်ပြီး ဘုန်းကြီးဆယ့်တစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်တော့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဖေဖေ မေမေနဲ့ ကိုကြီးမိသားစုကကိုင်...စားပွဲတစ်လုံးမှာ အစ်မကြီး မိသားစုနဲ့ ကြီးဒေါ်ကကိုင်... စားပွဲတစ်လုံးမှာ သူမနဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်က ကိုင်လို့ နွဲ့လေးမူက မနိုင်မှာ စိုးလို့ ဝင်ကိုင်ခိုင်းတာကို သူမက...

"ရှင်းလွန်း လာကိုင်ပေးဦးကွာ..." ဟူ၍ ရအောင်ခေါ်လိုက်လေသည်။ ။

ပြီးတော့ သူမ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေလာတော့ ရှင်းလွန်းကိုခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

သူငယ်ချင်းများက ဘာလိုလိုနှင့် စကြသည် ကို ရှက်ပြီးနှင့် ရယ်

မောထုရိုက်သေး၏။

ဆယ်ကျော်သက်လို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာနှင့် မိခင် မျက်စိ နောက်နေ၏။

ဒါတောင် ရှင်းလွန်း ရွေးပေးသော ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံကို ရွေးပြီး ရှင်းလွန်း ဆွဲပေး သော အဝတ်ပုံဒီဇိုင်းကိုယူကာ စက်ဆိုင်မှာ အပ်သည် ကို မိခင်မသိသေး။

သိများ သိရင်တော့...

သက်ထက်စံပြီးကာ ပခုံးတွန့်မိလိုက်၏။

မှန်ရှေ့ရပ်ကာ ကိုယ့်ရုပ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်မိသည် ။

"ငါသိပ်အရွယ်လွန်နေပြီလား... ဒီအရွယ်က အပျိုကြီးအရွယ်ပဲ"

မှန်ထဲမှာ ရှေ့ကြည့်နောက်ကြည့်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည် ။

လှဆဲပါ... ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကလို အပျိုစင်အလှလေးလို နုပျိုလန်းဆန်းဆဲ...

ကျန်းမာရေး ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်း ပိုင်ရှင်။ မျက်နှာပြုပြင်ခြယ်သသော ဗျူတီပါလာ အလှရှင်မို့ သူမ အလှက လျော့ကျမသွားပေ။

ယှဉ်လို့ ရပါတယ်... ဆယ့်ခြောက်နှစ် အပျိုပေါက်ကလေးများ နှင့် ယှဉ်လို့ ရပါတယ်။

ကိုယ့်အလှကို ကျေနပ်သွား၏။

"မမကြီး... အန်တီ ဆူနေပြီနော်"

"ထုံးစံပဲလေ"

"မကြီးကလဲ သိပ်သိသာနေတာကိုး"

"ဘာသိသာတာလဲ"

"ကိုရှင်းလွန်းကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေလေ"

နွဲ့လေးမူစကားကြောင့် မလုံမလဲဖြစ်ပြီ...

"ဟင်... ဘာအကြည့်တွေလဲ"

"ရွန်းလက်တဲ့ အကြည့်တွေပေါ့"

"အိုတွေ"

"ဟုတ်တယ်... မမကြီးကလဲ ရွန်းလက်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့် ဟိုကလဲ လင်းလဲ့တဲ့ အကြည့်တွေ နဲ့ ... အကြည့်ချင်းဆုံရင် မီးတောက်လောင်သွားနိုင်တယ်နော်"

"သွားစမ်း"

ရှက်ပြီးပြီးကာ နွဲ့လေးမူပခုံးကို လှမ်းရိုက်လိုက်၏။ ကနွဲ့ကလျှာအမူအရာနှင့် ကလေးဆန် နေသော သူမတို့ အစ်မ၏ ထူးဆန်းအမူအရာထူးကြောင့် အံ့အားသင့်လျက်...

"မမကြီးက သိပ်နုပျိုနေတာပဲ"

"မြှောက်တာပဲ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရယ်၊ တကယ့်ကို နုတာပါ"

"ဟင်း... ဟင်း... သုံးဆယ်မှ မကျော်သေးတာပဲ"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်၏။ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် မပြည့်သေးသော ရှင်းလွန်း၏ အသက်ကိုဆွဲဆန့်ပြီး မိမိအသက်ကို ရပ်

တန့်ထားလိုက်ချင်သည်။ ။

အသက်ငယ်သူနှင့် ကြီးသူဆိုလျှင် ကြီးသူကိုပဲ အပြစ်တင်ကြပေလိမ့်မည်။

"ကလေးကို အချို့ပေးကြိုက်တယ်လို့ "

အချို့ဆိုလျှင်တော့ ကလေးတိုင်းကြိုက်ကြပေမပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကောင်ကလေးက ကလေးမဟုတ်... အချို့ပေးလို့ မရ...။

ဒါဆို ကောင်ကလေး စိတ်ဝင်စားအောင် သူမ ဘာပေးမိလဲ။

အလှ... အနုပညာသမားကို အနုပညာဆန်တဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ပန်းချီဆန်တဲ့ အလှ...

သူမ၏ သွယ်လျှော် မြင့်မားသောအရပ်... ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းများ ... သူတစ်ပါး ရင် ခုန်နိုင်အောင် ဝေ့ကြည့်နိုင်သော မျက်လုံးအလှ။

ပြီး၍ စကားပြောလျှင် ငုပ်ဆင်းသွားနိုင်သည် အထိ လှပသော နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖြူဖွေးညီညာ သော သွားလေးများ ...

နောက်ဆုံးစုတ်ချက်တင်၍ အလှဆုံးဟု ပြောနိုင်အောင် ထူးခြားသည် က မေးစေ့ကွဲလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်စွန်းစီက အချို့လေးနှစ်ခု...

သူများ တွေက အငယ်ဆုံးကရုပ်အဆိုးဆုံးတဲ့ ။

သူမကတော့ အငယ်ဆုံး အလှဆုံးပါပဲ။

"မမကြီး"

"ဟဲ့"

အတွေးနှင့် ပြီးနေသူ သူမကို ဆံထုံးဖြေပေးနေသော နွဲ့လေးမူက
ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရုတ်တ ရက် လန့်သွား၏။

"လန့်လိုက်တာဟယ်"

"ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့လဲ"

"မစဉ်းစားပါဘူး... ပင်ပန်းလို့ ရေချိုးပြီး အိပ်ချင်တယ်"

"မသိပါဘူး... ရှင်း အကြောင်း စဉ်းစားနေသလားလို့ ပါ"

"ဘာဆိုလို့လဲ"

ရှက်ပြီးနှင့် ညာလိုက်သည် ။ မဆိုင်သေးတဲ့
သူတစ်ယောက်အကြောင်းကို မစဉ်းစားသင့်သေး ပေ။

ရှင်းလွန်းက မိမိချစ်သူမှ မဟုတ်တာ။

ဒါဆို ရှင်းလွန်းနဲ့ မိမိက ဘာလဲ... ဘာမှ မဟုတ်...

ဖက်ရှင်ရှိုးပြပွဲမှာ မဂ္ဂဇင်းဓာတ်ပုံဆရာလေးနဲ့ ဖက်ရှင် သူမတို့ စ
တွေ့သည် ။ ဓာတ်ပုံပေးရုံပဲ။ ရင်းနှီးမှုမရှိသေး။ နောင်နှစ်နှစ်ကြာတော့
သူမက ဆရာမတပည့်များ ဖက်ရှင်ရှိုးပြတာကို ထိုင်ကြည့် စဉ် ဓာတ်ပုံ
သမားလေး သူနှင့် စခင်ကြသည် ။

တစ်နှစ်မပြည့်သေးသော ကာလမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ခင်မင်မှု
က ငယ်ကျွမ်းတွေလို...

"မမကြီး"

"ရေချိုးမလို့"

အတွေးရေယဉ်လေးကို မွေနှောက်သူအနေနှင့် နွဲ့လေးမူကို မကြည်

လင်တော့...

"မူ သတိပေးမလို့ ပါ"

"ဘာလဲပြော"

ကိုယ်သုတ်တဘက်ကို နွဲ့လေးမူက လှမ်းပေးရင်းက မျက်နှာသေ
လေးနှင့် အတည်ပေါက်ပြော မည့် ဟန်မျိုးကြောင့် နားစွင့်လိုက်၏။

"သူနဲ့ မမကြီးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သေးရင် မမကြီးတို့ ဒီအတိုင်း ရပ်တန့်
နေပါလား"

"ဘာလို့ လဲ"

"အန်တီတို့ က လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး "

သိထားပြီးသော အကြောင်းပေမဲ့ ထပ်သိနေချင်သေးသည် ။

"မူ ဘာသိထားလဲ"

"အန်တီပြောသံကြားတယ်... ငယ်တယ်တဲ့ ... ပြီးတော့ ဇာတိမသိ၊
မျိုးရိုးမသိဘဲ ယောက်ျား မပီသတဲ့ လူပုံနဲ့နဲ့ ပျောညှံ့ပုံ ရတယ်တဲ့ "

"တော်ပြီ... ရေချိုးတော့မယ်"

အခုချိန်မှာ အဖျက်စကားကို မကြားလိုတော့...

မင်္ဂလာရှိ၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော မွေးနေ့မင်္ဂလာ နှစ်သစ်မှာ မ
ရှိ မဖြစ်... မဟုတ်ဟူ သော စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာ စကားများကို မကြား
ချင်တော့ပေ။

မိမိ၏ နှလုံးသား ပူနွေးသင့်သည့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်များ တွင်
အေးစက်တည်ငြိမ်ကာ အလှအပနှင့် ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းအတွက်ကို
သာ စိတ်အာရုံစိုက် လှုပ်ရှားခဲ့သော သူမသည် ...

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရင်ခုန်ကာ နှလုံးသားလေး ဆတ်ဆတ်ခုန်
ပူနွေး လာလေပြီ။

သူမ နှလုံးသားကို ပူနွေးစေသည် မှာ ရှင်းလွန်းကလွဲလို့ ဘယ်သူ ရှိ
ဦးတော့မှာ လဲ။

မနက်ကတည်းကနေ ညနေအထိ ကူညီဧည့်ခံပေးသော ရှင်းလွန်း၏
နုပျိုတက်ကြွသော အမူ အရာကို အာရုံထဲမှာ ဖမ်းယူထားရင်းက ရေကို
စိမ်ချိုးနေမိတော့သည် ။
